EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

8. detsember 2011? [1]

Kohtuasjas C-81/10 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 10. veebruaril 2010 esitatud apellatsioonkaebus,

France Télécom SA, asukoht Pariis (Prantsusmaa), esindajad: advokaadid S. Hautbourg, L. Olza Moreno ja L. Godfroid,

apellant,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: E. Gippini Fournier ja D. Grespan, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses astmes,

1? Kohtumenetluse keel: prantsuse.

Prantsuse Vabariik, esindajad: G. de Bergues ja J. Gstalter,

hageja esimeses astmes,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts ning kohtunikud J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta (ettekandja), E. Juhász ja D. Šváby,

kohtujurist: N. Jääskinen,
kohtusekretär: ametnik A. Impellizzeri,

arvestades kirjalikus menetluses ja 31. märtsi 2011. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 8. septembri 2011. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Apellatsioonkaebuses palub France Télécom SA (edaspidi „France Télécom") tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 30. novembri 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-427/04 ja T-17/05: Prantsusmaa ja France Télécom *vs.* komisjon (EKL 2009, lk II-4315, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega see kohus jättis rahuldamata nende hagiavalduse, milles paluti tühistada komisjoni 2. augusti 2004. aasta otsus 2005/709/EÜ, mis käsitleb Prantsusmaa poolt France Télécomile antavat riigiabi (ELT 2005, L 269, lk 30, edaspidi „vaidlusalune otsus").

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

2 Vaidlustatud kohtuotsuses täpsustas Üldkohus talle lahendamiseks esitatud vaidluse õiguslikku raamistikku ja asjaolusid järgmises sõnastuses:

„[…]

2. France Télécomi maksustamine ettevõtlusmaksuga

Ettevõtlusmaksu üldrežiim

16 Ettevõtlusmaks on kohalik maks, mis on reguleeritud seadusega ning mis on kodifitseeritud üldises maksuseadustikus.

17 […] [ettevõtlusmaksu tasuvad] igal aastal need füüsilised ja juriidilised isikud, kes on vastava aasta 1. jaanuaril hõivatud mittepalgalise kutsealase tegevusega.

18 […] [ettevõtlusmaks määratakse] vastavalt maksukohustuslaste maksejõulisusele, mida hinnatakse majanduslike kriteeriumide alusel, arvestades nende tegevuse mahtu maksu koguva omavalitsusüksuse territooriumil.

19 Järelikult on ettevõtlusmaks maks, mille baasiks ei ole mitte ettevõtja tegevuse tulemusena saadud tulu, vaid selleks on see suhtosa maksukohustuslase tootmisfaktorite – kapitali ja töö – väärtusest, mida ettevõtja kasutas käesoleva kohtuasja aluseks olevate asjaolude toimumise ajal igas kommuunis, kus maks oli kehtestatud.

20 […] aastate 1994–2002 osas [on] kehtestatud maksukohustuse suhtes […], et ettevõtte tulumaksuga maksustatud juriidiliste isikute puhul on ettevõtlusmaksu maksubaasiks maksukohustuslasel ettevõtluse jaoks võrdlusperioodil kasutada olnud materiaalse põhivara tarbimisväärtus ning vastav proportsionaalne osa asjassepuutuval ajavahemikul makstud töötasudest.

21 […] juhtudel, kui majandusaasta langeb kokku kalendriaastaga, [on] asjassepuutuvaks ajavahemikuks maksustamisaastale eelnevale aastale eelnev aasta, või kui see nii ei ole, siis majandusaasta, mis on lõppenud maksustamisaastale eelnevale aastale eelnenud aastal.

22 […] ettevõtlusmaks kehtestatakse igas kommuunis, kus maksukohustuslane omab ruume või maad, võttes aluseks seal asuva või paikneva vara tarbimisväärtuse ning töötajatele makstud töötasu.

[…]

France Télécomi suhtes kohaldatavad õigusnormid

Üldisest maksuõigusest tulenev maksukohustuse põhimõte

25 [2. juuli 1990. aasta] [s]eaduse[s] 90-568[, mis reguleerib side- ja telekommunikatsioonivaldkonna avalike teenuste korraldust (JORF, 8.7.1990, lk 8069, edaspidi „seadus 90-568")], mille alusel loodi France Télécom […],[…] on ette nähtud maksustamisalased erisätted.

26 […] kui välja arvata [teatud] erandid, […] on France Télécom põhimõtteliselt kohustatud […] tasuma kõiki neid riiklikke ja kohalikke makse, mida on kohustatud tasuma samas valdkonnas tegutsevad eraõiguslikud ettevõtjad.

Kindlasummaline maks

27 […] France Télécom [oli] kuni 1. jaanuarini 1994 kohustatud tasuma vaid neid makse, mis on tegelikult riigi kanda. Järelikult ei kehtinud tema suhtes ei ettevõtte tulumaksu ega kohalike maksude, sh ettevõtlusmaksu tasumise kohustus. Vastutasuna pidi France Télécom aastate 1991–1993 osas tasuma riigieelarveseadusega igaks aastaks kindlaks määratud kindlasummalist tasu summas, mille baasiks – enne iga-aastast kohandamist – on summa, mis nähtub 1989. aasta telekommunikatsiooni lisaeelarvest […]

Maksustamise erikord

[…]

30 [Ettevõtlusmaksuna tasumisele kuuluv m]aks, mille puhul maksubaasi väljaarvutamisel kasutati üldises maksuseadustikus ette nähtud üldreegleid […], määrati kindlaks omavalitsusüksuste poolt eelneval aastal vastu võetud määrade alusel saadud riikliku kaalutud keskmise määra alusel […]

31 Lisaks kohaldati France Télécomile haldamiskulude osas 8 % asemel 1,9 % maksumäära – st tegemist on täiendava summaga, mida riik kogub nende kulutuste katteks, mida maksuameti teenistused kannavad seoses maksude väljaarvestamise ja ettevõtlusmaksu kogumisega omavalitsusüksuste jaoks.

32 Maksutulu pidi minema riigile või mis puudutab summat, mis ületab aastal 1994 tehtud makset ning mida igal aastal tarbimishinna indeksi alusel kohandatakse, siis Fonds national de péréquation de la taxe professionnelle'i[le] […]

[...]

3. Haldusmenetlus

35 Omavalitsusüksuste ühendus, mis on loodud France Télécomi ja La Poste ettevõtlusmaksu tagasiviimiseks üldkohaldatava maksuõiguse reguleerimisalasse,

esitas 13. märtsil 2001 komisjonile kaebuse, mille kohaselt kujutab maksustamise erikord endast ühisturuga kokkusobimatut riigiabi. Kaebaja viitas eeskätt maksutulu kaotusele, mis tuleneb sellest, et teatud kommuunide suhtes kohaldatakse riiklikku kaalutud keskmist maksumäära.

36 Komisjon otsustas 28. juunil 2001 avada selle kaebuse alusel maksustamise erikorra osas esialgse uurimismenetluse ning saatis Prantsuse Vabariigile seda puudutava teabenõude.

37 Prantsuse Vabariik vastas teabenõudele 26. septembri 2001. aasta kirjaga, kus märkis, et maksustamise erikord ei ole riigiabi, kuna sellega ei anta France Télécomile mitte mingisuguseid soodustusi ning riigi jaoks ei tähenda see ressurssidest ilmajäämist.

38 Komisjon tegi 30. jaanuaril 2003 otsuse algatada EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud ametlik uurimismenetlus, mis puudutaks eeskätt France Télécomi vabastamist ettevõtlusmaksust aastatel 1991–1993 ning maksustamise erikorda (edaspidi „algatamisotsus"). Algatamisotsusest teatati Prantsuse Vabariigile 31. jaanuari 2003. aasta kirjas. Prantsusmaa ametiasutuste taotlusel edastas komisjon 7. märtsil 2003 selle otsuse parandatud versiooni. Komisjon oli algatamisotsuses märkinud, et hinnanguliselt on France Télécomile antud soodustuse suuruseks 1 miljard Prantsuse franki aastas alates aastast 1994 (punktid 73 ja 74). Algatamisotsus avaldati 12. märtsil 2003 (ELT C 57, lk 5).

[…]

4. [Vaidlusalune] otsus

53 Komisjoni liikmete kolleegium kiitis 19. ja 20. juulil 2004 oma 1667. istungil heaks otsuse projekti, millega nenditi, et France Télécom on saanud maksustamise erikorrast tulenevalt aastatel 1994–2002 riigiabi (edaspidi „kõnesolev abi"), ning tegi konkurentsivaldkonna eest vastutavale volinikule ülesandeks võtta pärast „juriidilis-lingvistilist kontrolli" presidendi heakskiidu saanuna vastu otsuse lõplik prantsuskeelne – st autentne – versioon.

54 2. augustil 2004 võttis komisjon vastu [vaidlusaluse otsuse]. Otsus edastati Prantsuse Vabariigile 3. augustil 2004. […]

[…]

61 Komisjon asus [vaidlusaluses] otsuses esmalt seisukohale, et kindlasummalist maksu, mis oli […] ette nähtud aastateks 1991–1993, võis käsitleda samade aastate osas tavapäraselt makstava ettevõtlusmaksu asendusena. Seega ei kujutanud sel perioodil kehtinud vabastus ettevõtlusmaksu tasumisest endast riigiabi ([vaidlusaluse otsuse] põhjendused 22–33 ja 53).

62 Seevastu on komisjon seisukohal, et aastatel 1994–2002 kehtinud maksustamise erikorra kaudu anti riigiabi, mis seisnes erinevuses selle maksu, mida France Télécom oleks pidanud maksma üldises maksuõiguses ette nähtud korras, ja tema poolt tegelikult ettevõtlusmaksuna tasutud maksete vahel (edaspidi „vähemmakstud maksusumma"). See uus abi, mida rakendati ebaseaduslikult, kuna rikuti EÜ artikli 88 lõiget 3, on pealegi ühisturuga kokkusobimatu. Järelikult tuleb see tagastada ([vaidlusaluse] otsuse põhjendused 34–53).

63 Komisjon on maksustamise erikorra kvalifitseerimist riigiabina EÜ artikli 87 lõike 1 mõttes põhjendanud järgmiselt.

64 Esiteks on komisjon toonud välja põhjused, miks ta leiab, et Prantsusmaa ametiasutuste argument, mille kohaselt kompenseeris ajavahemikul 1994–2002 saadud soodustust rohkem kui küllaldaselt kindlasummaline maks, mida France Télécom oli kohustatud tasuma aastatel 1991–1993, tuleb tagasi lükata ([vaidlusaluse] otsuse põhjendused 35–41).

65 Kõigepealt väidab komisjon, et seadusega 90-568 kehtestati kaks järjestikust ja eraldiseisvat maksurežiimi: esiteks aastatel 1991–1993 kohaldatav maksuvabastus, kus üldise maksuõigusega ette nähtud makse, sh ettevõtlusmaksu, asendas kindlasummaline maks; teiseks üldreeglist erandi sätestav erikord, mis viis ettevõtlusmaksu ebapiisava kohaldamiseni, mis kehtis alates aastat 1994 ning lõpetati aastal 2003 ([vaidlusaluse] otsuse põhjendused 36–38).

[…]

67 Selle tulemusena asus komisjon seisukohale, et ei saa pidada lubatavaks seda, et France Télécomi väiksemat maksukohustust aastatel 1994–2002 võidaks kompenseerida aastatel 1991–1993 tasutud kindlasummalise maksuga, mille otsest seost ettevõtlusmaksuga ei oldud konkreetselt ette nähtud ei seaduse 90-568 ega selle maksu väljaarvutamise korraga ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 38).

68 Lisaks on komisjon märkinud, et kõnealune kindlasummaline maks sarnaneb pigem majandustegevuse tulemuste alusel omanikule makstavate dividendidega kui maksuga. Neil asjaoludel oleks komisjon saanud vaid erandkorras nõustuda sellega, et niisugune maks kompenseerib France Télécomi suhtes aastatel 1991–1993 kehtinud täielikku vabastust ettevõtlusmaksu tasumise kohustusest.

Õiguse tavapärase kohaldamise tulemusena oleks tulnud – vastupidi – järeldada, et niisugune maksuvabastus kujutab endast riigiabi, mille summa oleks tulnud juurde arvestada sellele summale, mille võrra oli France Télécom maksustamise erikorra alusel alates aastast 1994 makse vähem maksnud ([vaidlusaluse] otsuse põhjendused 38 ja 39).

69 Lõpuks on komisjon leidnud, et seisukoht, mille kohaselt tuleks France Télécomi poolt riigile aastatel 1991–1993 tehtud maksed ja tema suhtes alates aastast 1994 kohaldatud madala maksumäära alusel tasutud summad n-ö tasaarveldada, eeldaks, et see summa, mille France Télécom maksis aastatel 1991–1993 ning mis oli suurem kui üldises maksuõiguses ettenähtu, tuleks ümber kvalifitseerida maksukrediidiks, kuid seadus 90-568 seda ette ei näe. Niisugune *a posteriori* esitatud teoreetiline õigustus ei vasta ka tavapärasele Prantsuse maksuõigusele, vaid selle ainus eesmärk on vältida France Télécomile antud riigiabi tagasinõudmist ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 40).

70 Teiseks on komisjon asunud seisukohale, et vahe, mille võrra France Télécom on maksu vähem tasunud, kujutab soodustust, mis on antud ressurssidest, mis oleksid pidanud laekuma riigieelarvesse, ning on seega riigi abi ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 42).

71 Kolmandaks on komisjon [vaidlusaluse] otsuse põhjendustes 43 ja 44 märkinud, et ta ei saanud riigiabi andmist tuvastava otsuse tegemise etapis võtta France Télécomi saadud soodustuse kogusumma kindlaksmääramisel arvesse Prantsuse Vabariigi argumenti, mille kohaselt tuleks arvestada ettevõtte tulumaksu maksubaasi vähenemist, mis tulenes sellest, et ettevõtlusmaksuna tuli tasuda suuremaid summasid […]

72 Neljandaks on komisjon – lükates tagasi Prantsuse Vabariigi argumendid, mille kohaselt ei saa kõnesolevat abi tagasi nõuda, kuna kohaldamisele kuuluvad [nõukogu 22. märtsi 1999. aasta] määruse [EÜ] nr 659/1999[, millega sätestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ […] artikli [88] kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339),] artiklis 15 ette nähtud aegumist reguleerivad sätted – asunud seisukohale, et kõnesolev abi on uus, mitte olemasolev abi ([vaidlusaluse otsuse] põhjendus 45).

73 Komisjon on esimese asjaoluna märkinud, et määruse nr 659/1999 artiklis 15 ette nähtud aegumistähtaja möödumise tagajärjel ei muutu uus abi olemasolevaks abiks, vaid see takistab komisjonil määrata niisuguse abi tagastamist, mille andmisest on möödunud üle 10 aasta ([vaidlusaluse] otsuse põhjendused 46–48).

74 Teise asjaoluna väidab komisjon, et seadusega 90-568 nähti ette abikava ning et võimalik aegumine saab puudutada üksnes abi, mis anti selle kava raames, mitte seda abikava ennast. Seega hakkab aegumistähtaeg kulgema päevast, mil konkreetne individuaalne abi France Télécomile reaalselt üle anti, st iga aasta sellest kuupäevast, mil ettevõtlusmaks [pidi laekuma] ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 49).

75 Komisjon on kolmanda asjaoluna lisanud, et aegumistähtaja kulgemise katkestas Prantsuse Vabariigile 28. juunil 2001 saadetud teabetaotlus ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 50).

76 Sellest tulenevalt on komisjon järeldanud, et kuna teadaolevalt anti abi esimest korda aasta 1994 osas, st ajavahemik selle abi andmisest 28. juunini 2001 oli alla 10 aasta, siis tuleb kõnesolev abi täies ulatuses tagastada ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 51).

77 Viiendaks on komisjon märkinud, et Prantsusmaa ametiasutused ei ole esitanud ühtegi konkreetset argumenti kõnesoleva abi ühisturuga kokkusobivuse tõendamiseks ning et tema teada ei esinenud ühtegi õiguslikku alust, mille põhjal oleks abi saanud ühisturuga kokkusobivaks tunnistada ([vaidlusaluse otsuse] põhjendus 52).

78 Sellest tulenevalt on komisjon [vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 53 järeldanud esiteks seda, et France Télécomi suhtes ajavahemikul 1991–1993 kehtinud ettevõtlusmaksu kord ei kujuta endast riigiabi, ning teiseks seda, et see summa, mille võrra France Télécom tasus aastatel 1994–2002 maksustamise erikorrast tulenevalt maksu vähem, kujutab endast ühisturuga kokkusobimatut riigiabi, mille rakendamine on olnud ebaseaduslik ning mis tuleb seega tagastada.

79 Sellegipoolest ei olnud võimalik kindlaks määrata tagastatava abi täpset summat, kuna Prantsusmaa ametiasutustelt haldusmenetluses saadud teave oli vastuoluline. Komisjon leidis, et abi tuleb tagastada summas, mis jääb vahemikku 798 miljonit eurot kuni 1,14 miljardit eurot ning lisaks viivisintressid ([vaidlusaluse otsuse] põhjendused 54–59).

80 Komisjon viitab [vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 54 maksude peadirektoraadi poolt novembris 2001 Prantsusmaa parlamendile esitatud aruandele, mille kohaselt „tooks [France Télécomi] maksustamistingimuste järsk normaliseerumine ettevõtlusmaksu osas ning muutumatu maksumäära juures […] ettevõtte jaoks kaasa pea 198 miljoni euroni ulatuva maksustamise".

81 Lisaks tugines komisjon 15. mai 2003. aasta hinnangule, mille tulemused on tabeli kujul ära toodud [vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 54. Prantsuse Vabariigi poolt

edastatud arvandmete kohaselt oli France Télécom üldise maksuõiguse alusel aastatel 1994–2002 kohustatud teoreetiliselt tasuma makse kokku 8,362 miljardit eurot. Tegelikult tasus ettevõtja nende aastate osas maksustamise erikorra alusel makse kokku summas 7,222 miljardit eurot. Seega sai France Télécom aastatel 1994–2002 kasu 1,14 miljardit eurot, mis vastab nimetatud kahe summa vahele.

82 Lisaks on komisjon märkinud, et Prantsusmaa ametiasutused teatasid talle oma 29. jaanuari 2004. aasta kirjas France Télécomile üldise maksuõiguse alusel aastal 2003 kehtiva maksusumma (773 miljonit eurot) ning kinnitasid 15. mai 2003. aasta hinnangu põhjendatust ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 55). Prantsusmaa ametiasutused vaidlustasid nende andmete usaldusväärsuse alles 16. ja 23. juunil 2003 toimunud nõupidamistel ([vaidlusaluse] otsuse põhjendused 56 ja 57).

83 5. juulil 2004 esitasid Prantsusmaa ametiasutused uue hinnangu. Hinnangust nähtuvad senisest erinevad tulemused, mis on esitatud [vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 58 ära toodud tabelis. Summat, mida France Télécom oleks teoreetiliselt pidanud üldise maksuõiguse alusel aastate 1994–2002 osas tasuma, oli vähendatud 8,02 miljardi euroni. Seega oli France Télécomi kasu aastatel 1994–2002 nimetatud kahe summa vahena 798 miljonit eurot.

84 Prantsusmaa ametiasutustelt haldusmenetluses saadud vastuolulise teabe tõttu järeldas komisjon, et tal ei ole võimalik määratleda tagastatava abi summat, kuid et see jääb vahemikku 798 miljonist eurost kuni 1,14 miljardi euroni, millele lisanduvad viivisintressid. Komisjon leidis, et tagastava abi täpse summa kindlaksmääramine on lojaalse koostöö kohustusest tulenevalt Prantsusmaa ametiasutuste

ülesanne [vaidlusaluse] otsuse kohaldamise etapis ([vaidlusaluse] otsuse põhjendused 59 ja 60).

85 Kõige eeltoodu tulemusena on vaidlus[aluse] otsuse resolutiivosa järgmine:

„*Artikkel 1*

Riigiabi, mida Prantsus[e] [Vabariik] andis, rikkudes EÜ […] artikli 88 lõiget 3, ebaseaduslikult ettevõttele France Télécom ettevõtlusmaksu erikorra kaudu ajavahemikus 1. jaanuar 1994 kuni 31. detsember 2002 […], ei sobi kokku ühisturuga.

Artikkel 2

1. Prantsus[e] [Vabariik] võtab kõik vajalikud meetmed, et nõuda France Télécomilt tagasi esimeses artiklis määratletud abi.

2. Tagastamisnõue tuleb esitada viivitamata ning vastavalt siseriiklikus õiguses sätestatud menetlusele, niivõrd kui menetlus võimaldab käesoleva otsuse kohest ja tõhusat täideviimist.

3. Tagastatav abi sisaldab intresse alates abi soodustatud isiku käsutusse andmise kuupäevast kuni tagastamise kuupäevani.

[...]

Artikkel 3

Prantsus[e] [Vabariik] teavitab komisjoni kahe kuu jooksul alates käesoleva otsuse saamise kuupäevast meetmetest, mida ta kavatseb võtta ning mida ta on juba võtnud, et lepingulisi kohustusi täita. Selleks kasutab Prantsus[e] [Vabariik] käesoleva otsuse lisas leiduvat küsimustikku.

Artikkel 4

Käesolev otsus on adresseeritud Prantsuse Vabariigile."

86 Komisjon esitas 25. oktoobril 2006 liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi, milles palus Euroopa Kohtul tuvastada, et kuna Prantsuse Vabariik ei ole ettenähtud tähtaja jooksul [vaidlusalust] otsust täitnud, siis on nimetatud liikmesriik rikkunud selle otsuse artiklitest 2 ja 3, EÜ artikli 249 neljandast lõigust ning EÜ artiklist 10 tulenevaid kohustusi.

87 Kohtuasjas C-441/06: komisjon *vs*. Prantsusmaa 18. oktoobri 2007. aastal tehtud otsusega (EKL 2007, lk I-8887) tunnistas Euroopa Kohus komisjoni hagi põhjendatuks."

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

3 Tühistamishagides, mille Prantsuse Vabariik ja France Télécom Üldkohtule vaidlusaluse otsuse peale vastavalt 13. oktoobril 2004 ja 10. jaanuaril 2005 esitasid, väitsid nad sisuliselt, et komisjon on vääralt tuvastanud esiteks seda, et France Télécom on õigusvastast abi saanud, ja teiseks seda, et see abi tuleb tagasi maksta.

4 Vaidlustatud kohtuotsuses lükkas Üldkohus tagasi Prantsuse Vabariigi ja France Télécomi kõik väited.

Poolte nõuded

5 France Télécom palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– kooskõlas Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikliga 61 teha ise asja suhtes lõplik kohtuotsus ja rahuldada tema poolt esimeses astmes esitatud nõuded;

– teise võimalusena suunata asi tagasi Üldkohtusse otsustamiseks, ja

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

6 Prantsuse Vabariik palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– kooskõlas Euroopa Kohtu põhikirja artikliga 61 teha ise asja suhtes lõplik kohtuotsus;

– rahuldada apellantide poolt esimeses astmes esitatud nõuded;

– teise võimalusena suunata asi tagasi Üldkohtusse otsustamiseks; ja

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

7 Komisjon palub jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja France Télécomilt.

Apellatsioonkaebus

8 Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab France Télécom viis väidet, millest esimese kohaselt on Üldkohus rikkunud õigusnormi sellega, et ta kvalifitseeris maksustamise erikorra riigiabiks, kuigi see, kas France Télécom sai soodustust, sõltus teguritest, mis ei olnud selle korraga seotud, teiseks on Üldkohus vääralt tõlgendanud mõistet„riigiabi"seoses sellega, et komisjon ei võtnud arvesse France Télécomile aastatel 1991–2002 kohaldatud kogu maksustamiskorda, kolmandaks on rikutud õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet, neljandaks on vaidlustatud kohtuotsuses jäetud aegumise põhimõtte osas põhjendus esitamata ning viiendaks on nimetatud kohtuotsuses õiguskindluse põhimõtte osas rikutud õigusnormi ning esitatud puudulik põhjendus.

Esimene väide, mille kohaselt on Üldkohus rikkunud õigusnormi sellega, et ta kvalifitseeris maksustamise erikorra riigiabiks, kuigi see, kas France Télécom sai soodustust, sõltus teguritest, mis ei olnud selle korraga seotud

Poolte argumendid

9 France Télécom väidab, et see, kas ta võis saada rahalist soodustust võrreldes olukorraga üldise maksuõiguse alusel, sõltub reast muutujatest, nagu tasumisele kuuluva ettevõtlusmaksu erinevad maksumäärad Prantsusmaa eri piirkondades, kus asub maksustatav vara, või selle vara geograafiline asukoht. Seetõttu ei olnud France Télécomile alates 1994. aastast kohaldatav erandlik kord iseenesest soodne, mistõttu seda asjaolu arvestades ei oleks Üldkohus pidanud nimetatud maksustamiskorda kvalifitseerima riigiabiks.

10 France Télécom leiab, et Üldkohus on vääralt tõlgendanud mõistet „riigiabi", otsustades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 323, et võimaliku soodustuse olemasolu ei sõltu asjassepuutuva maksustamiskorra eripäradest, vaid sellest korrast väljapoole jäävatest teguritest, mille mõju saab tuvastada alles tagantjärele. Nendest teguritest tulenevad soodsad või ebasoodsad tagajärjed ei saa anda riigiabi tunnuseid meetmele, millel neid tunnuseid ei olnud selle võtmise ajal.

11 Prantsuse Vabariik on seisukohal, et erandlik maksustamiskord ise ei saa olla riigiabi. Nimelt ei pruugi see kord anda puudutatud ettevõtjatele valikulist soodustust.

12 Komisjon leiab, et väide on vastuvõetamatu, kuna seda ei esitatud esimeses astmes.

13 Ta märgib ka, et see väide ei ole põhjendatud. Nimelt ei saanud erandlikust korrast tulenevat maksustamise täpset taset igal aastal ette kindlaks määrata. Kuid see kord võis viia väiksema maksustamiseni võrreldes maksuga, mida oleks tulnud tasuda ettevõtlusmaksu valdkonnas kehtiva üldise maksuõiguse kohaldamisel.

14 Komisjon lisab, et sageli tuleb ette, et riigiabi uurimisel tuleb arvestada sündmustega, mis leidsid aset pärast asjassepuutuva meetme võtmist, et kindlaks teha, kas see meede abina ellu viidi ja millises ulatuses seda tehti, et antud soodustus tagasi nõuda.

Euroopa Kohtu hinnang

15 Kuna komisjon leiab, et esimene väide on vastuvõetamatu, tuleb märkida, et see väide, mis on osa riigiabi olemasolu käsitlevast argumentatsioonist, esitati juba esimeses astmes, nimelt Üldkohtule esitatud esimese ja teise väite raames.

16 Väite põhjendatuse osas tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et riigiabi mõiste on laiem kui toetuse mõiste. See hõlmab mitte ainult teatud positiivset sooritust, vaid ka erinevas vormis sekkumisi, mis leevendavad äriühingu eelarvet tavaliselt koormavaid kohustusi ja mis seetõttu – olemata toetused selle sõna kitsas tähenduses – on samalaadsed ja samasuguse toimega (vt 8. septembri 2011. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-78/08–C-80/08: Paint Graphos jt, EKL 2011, lk I-7611, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

17 Samuti tuleb meenutada, et soodustuse mõiste, mis kuulub lahutamatult meetme riigiabiks kvalifitseerimise juurde, on objektiivset laadi ega sõltu meetme autori põhjendustest. Nii ei mõjuta riigi meetmega taotletud eesmärkide laad ja meetme põhjendused seda, kas meede kvalifitseeritakse riigiabiks. Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et EÜ artikli 87 lõige 1 ei erista riigi sekkumisi nende põhjuste või eesmärkide alusel, vaid määratleb need nende tagajärgedest tulenevalt (vt 13. veebruari 2003. aasta otsus kohtuasjas C-409/00: Hispaania *vs*. komisjon, EKL 2003, lk I-1487, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

18 Mis puudutab käesolevat kohtuasja, siis on oluline märkida, et maksustamiskord, mida France Télécomile kohaldati vaidlusalusel teisel perioodil, st aastatel 1994–2002, oli erand üldise maksuõigusega kehtestatud korrast. Täpsemalt, sellele ettevõtjale kohaldati riigi tasandil spetsiifilist maksustamiskorda, mille eripäraks oli see, et ettevõtlusmaks arvutati erinevates kohalikes omavalitsusüksustes kohaldatavatest erinevatest määradest tuleneva kaalutud keskmise määra alusel, samas kui teistele

ettevõtjatele kohaldati maksustamismäära, mis igal aastal kehtestati nende omavalitsuste poolt. Lisaks kohaldati France Télécomile ainult ühte ettevõtlusmaksu määra kohas, kus asus tema peamine tegevuskoht, samas kui teistele ettevõtjatele kohaldati erinevaid maksumäärasid, mille kinnitasid kohalikud omavalitsusüksused, kelle territooriumil asusid nende tegevuskohad. France Télécomile kohaldati ka haldamiskulude osas teistele ettevõtjatele kohaldatava 8 % asemel maksumäära 1,9 %.

19 Apellatsioonkaebuses esitatud argumentatsiooni kohta, mille kohaselt oleks Üldkohus vaidlusaluse maksustamiskorra uurimisel pidanud arvestama teatud hulga muutuvate asjaolude ja väliste teguritega, tuleb märkida, et isegi kui asjassepuutuva korra laadi arvestades ei saanud komisjon ette iga majandusaasta osas kindlaks teha, milline on täpne maksustamise tase sel perioodil, on siiski tuvastatav, et see kord võis viia – ja viiski, nagu nähtub vaidlusaluse otsuse põhjendusest 59 ja vaidlustatud kohtuotsuse punktist 225 – France Télécomi maksustamiseni ettevõtlusmaksuga madalamal tasemel kui see, mida oleks kohaldatud ettevõtlusmaksu valdkonnas kehtiva üldise maksuõiguse alusel.

20 Tuleb ka toonitada, et sõltumata kohalike omavalitsusüksuste kindlaks määratud ettevõtlusmaksu määradest, kohaldati France Télécomile igal juhul halduskulude osas vähendatud maksumäära.

21 Neid asjaolusid arvestades otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 323 õigesti, et abi andmise tuvastatavus sõltub teatud arvust maksustamise erikorrast „väljapoole jäävatest asjaoludest", nagu ettevõtlusmaksu aastane maksustamisperiood ja nende omavalitsusüksuste poolt igal aastal kinnitatud maksumäärade tase, kelle territooriumil France Télécom tegevuskohta omas.

22 Vastupidi sellele, mida väidavad France Télécom ja Prantsuse Vabariik, ei takista need asjaolud maksustamise erikorra kvalifitseerimist riigiabiks EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses juba selle vastuvõtmise hetkel. Nimelt tuleb eristada esiteks abikava vastuvõtmist – käesolevas asjas maksustamise erikorda – ja teiseks selle korra alusel France Télécomile igal aastal antud abi, mille täpne suurus sõltus teatud välistest teguritest.

23 Nagu märkis ka kohtujurist oma ettepanek punktis 59, on käesolevas asjas tegemist mitmeosalise ülesehitusega, milles soodustuse olemasolu tuleneb esiteks muutumatust osast, mis on seotud üldise maksuõiguse korrast erineva maksustamiskorraga, mida kohaldatakse France Télécomi suhtes, ja teiseks osast, mis muutub olenevalt faktilistest asjaoludest, st ruumide või maade asumisest erinevates omavalitsusüksustes ning nendes üksustes kohaldatavast maksumäärast.

24 See eriline maksustamiskord võis tema eripärade tõttu, mida on kirjeldatud eespool käesoleva kohtuotsuse punktis 18, viia France Télécomi maksustamiseni madalamal tasemel kui see, mida talle oleks kohaldatud ettevõtlusmaksu tasumisel üldise maksuõiguse alusel.

25 Asjaolu, et alates 1994. aastast maksustati seda äriühingut ettevõtlusmaksuga ka tegelikult vähem, on otseselt seotud talle kohaldatud erandliku maksustamiskorra eripäradega, isegi kui igal aastal talle selle korra alusel antud abi täpne summa sõltus teatavatest selle korraga mitte seotud teguritest.

26 Ka vaidlustatud kohtuotsuse ülesehitusest nähtub, et selle punkt 323, mis viitab maksustamise erikorrast väljapoole jäävatele asjaoludele, puudutab ainult maksustamise erikorra alusel France Télécomile igal aastal antud abi. See punkt on nimelt osa selle väite analüüsist, milles käsitletakse õigusvastaselt antud abi komisjoni poolt

tagasinõudmise õiguse aegumist. Niisuguse väite raames antud Üldkohtu hinnang saab puudutada üksnes tegelikult antud abi ja seega ainult abi, mida France Télécom sai maksustamise erikorra alusel.

27 Nendest kaalutlustest tuleneb, et Üldkohus otsustas õigusnormi rikkumata, et maksustamise erikord andis France Télécomile soodustuse EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, kuigi selle korra alusel antud abi konkreetne summa tuli välja arvutada teatavate selle korraga mitteseotud tegurite abil.

28 Seetõttu ei ole esimene väide põhjendatud.

Teine väide, mille kohaselt on Üldkohus vääralt tõlgendanud mõistet „riigiabi" seoses sellega, et komisjon ei võtnud arvesse France Télécomile aastatel 1991–2002 kohaldatud kogu maksustamiskorda

29 France Télécomi apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud teine väide koosneb kolmest osast. Esiteks tuleb uurida väite teist osa, mis puudutab vaidlusaluse otsuse väidetavat väära tõlgendamist. Teiseks uuritakse koos nimetatud väite esimest ja kolmandat osa, kuna need on omavahel tihedalt seotud.

Väite teine osa, mille kohaselt on rikutud õigusnormi vaidlusaluse otsuse väära tõlgendamise tõttu ja Üldkohtu poolt põhjenduse asendamise tõttu

– Poolte argumendid

30 France Télécom on seisukohal, et Üldkohus tõlgendas vaidlusalust otsust vääralt, leides, et komisjon tuvastas, et asjassepuutuv abi ei tulenenud sellele äriühingule kohaldatavatest maksustamise erisätetest, vaid maksustamisel igal aastal tekkivast selle äriühingu poolt tasumisele kuuluva summa ja üldise maksuõiguse alusel tasumisele kuuluva ettevõtlusmaksu summa vahest, asendades nii vaidlusaluses otsuses esitatud põhjenduse enda põhjendusega. France Télécom märgib ka, et niisugune tõlgendus on vastuolus vaidlusaluse otsuse resolutsiooniga, mille kohaselt tulenes abi sellele ettevõtjale ajavahemikus 1. jaanuarist 1994 kuni 31. detsembrini 2002 kohaldatavast ettevõtlusmaksu korrast. Seega ei tuginenud komisjon ka tuvastatud väiksemale maksukohustusele, mis tekkis igal aastal alates 1994. aastast, vaid teist laadi muudele põhjustele.

31 Komisjon väidab aga vastu, et tõlgendus, mille Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses vaidlusalusele otsusele andis, on kooskõlas viimase sõnastusega. Ta täpsustab, et vaidlusaluse otsuse resolutsioonis ei olnud vaja korrata, et väiksem maksukohustus kujutas endast soodustust. Nimelt seisnes France Télécomi saadud abi tema alamaksustamises ettevõtlusmaksuga aastatel 1994–2002 ning seda abi anti sellele ettevõtjale sel ajavahemikul kohaldatava ettevõtlusmaksu korraga.

– Euroopa Kohtu hinnang

32 Tuleb märkida, et Üldkohus uuris vaidlustatud kohtuotsuse punktis 201 vaidlusaluse otsuse osa, mille kohaselt tulenes abi väiksemast maksukohustusest, mis seisnes erinevuses ettevõtlusmaksu summa, mida France Télécom oleks pidanud maksma juhul, kui tema suhtes oleks rakendatud üldist maksuõigust, ning selle summa vahel, mida ta oli kohustatud tegelikult tasuma maksustamisalaste erisätete alusel. Üldkohus kontrollis selle väiksema maksukohustuse olemust nimetatud kohtuotsuse punktides 219–225 ning France Télécom ei ole tema asjassepuutuvaid järeldusi kahtluse alla seadnud.

33 Mis puudutab väidetavat põhjenduste asendamist Üldkohtu poolt, siis piisab, kui märkida, et asendades komisjoni hinnangu oma hinnanguga ei läinud Üldkohus kaugemale nõutavatest kohtuliku kontrolli piiridest, kuna asjassepuutuv väiksem maksukohustus ja ettevõtlusmaksu aastane maksustamisperiood, mis on kehtestatud üldise maksuseadustiku sätetega, on vaidlusaluses otsuses esitatud komisjoni arutluskäigu lahutamatu osa.

34 Nimelt tuleb märkida, et vaidlusaluse otsuse põhjendus 42 on sõnastatud järgmiselt: „erinevus [France Télécomi] poolt reaalselt tasutud ettevõtlusmaksu ja selle ettevõtlusmaksu vahel, mis oleks kuulunud tasumisele üldise maksuõiguse sätete alusel ajavahemikus 1. jaanuar 1994 kuni 1. jaanuar 2003, kujutab endast riigiabi, kuna [France Télécomi] jaoks on see eelis, mida võimaldasid ressursid, mis vastasel korral oleksid laekunud riigieelarvesse." Sama vaidlustatud otsuse põhjendus 49 täpsustab, et ettevõtlusmaksu tuli tasuda igal aastal. Ettevõtlusmaksu aastane maksustamisperiood tuuakse välja ka menetluse algatamise otsuse põhjenduses 25, millele viidatakse vaidlusaluse otsuse põhjenduses 15.

35 Seetõttu Üldkohtu tõlgendus, mille kohaselt anti asjassepuutuvat abi väiksema maksukohustusega, mis tulenes maksustamise erandliku korra sätete kohaldamisest, on kooskõlas vaidlusaluse otsuse resolutsiooniga, milles tuvastatakse, et France Télécomile aastatel 1994–2002 kohaldatud kord ei sobi kokku ühisturuga. Nimelt ei tasunud see äriühing just selle maksustamise erandliku korra tõttu ettevõtlusmaksu summat, mida ta oleks tavapäraselt pidanud maksma üldise maksuõigusega kehtestud korra alusel.

36 Seega tuleb teise väite teine osa tagasi lükata.

Väite esimene ja kolmas osa, mille kohaselt on Üldkohus vääralt tõlgendanud mõistet „riigiabi", kuna ta ei viinud läbi France Télécomile kohaldatava maksustamiskorra üldist analüüsi

– Poolte argumendid

37 France Télécom väidab, et Üldkohus ei täitnud kohustust uurida üldiselt kõiki sätteid, mis olid ette nähtud üldisest maksuõigusest erandi tegeva korraga. Soodustuse kindlakstegemiseks võrdles Üldkohus erandlikust korrast tulenevat maksukoormust selle maksustamise tasemega, mida oleks kohaldatud siis, kui selle äriühingu suhtes oleks rakendatud üldisest maksuõigusest tulenevat maksustamiskorda. Kuid ta piirdus võrdluses ajavahemikuga 1994–2002, võtmata arvesse France Télécomi maksukoormust aastatel 1991–1993.

38 France Télécom leiab, et maksu aastane maksustamisperiood ega ka erinevused, mis esinesid asjassepuutuvates kahes maksustamise etapis, ei saa õigustada osalist analüüsi, mis piirdub alates 1994. aastast kohaldatud maksustamiskorraga. Üldkohus jättis seega vääralt arvesse võtmata ülemäärase maksustamise, mis tekkis kindlasummalise maksu tasumisest selle äriühingu poolt aastatel 1991–1993, võrreldes selle maksustamise tasemega, mis tal oleks olnud siis, kui ta oleks nendel aastatel pidanud maksma ettevõtlusmaksu üldise maksuõiguse sätete alusel. Isegi kui eeldada, et analüüsis võis arvesse võtta ettevõtlusmaksu aastast maksustamisperioodi, oleks pidanud Üldkohus tuvastama, et üldise erandliku maksustamiskorra rakendamise esimestel majandusaastatel, st aastatel 1991–1993, tasus see äriühing maksu ülemääraselt.

39 France Télécom on ka seisukohal, et Üldkohus rikkus õigusnormi sellega, et ta tugines vaidlustatud kohtuotsuse punktis 207 Euroopa Kohtu 15. detsembri 2005. aasta otsusele kohtuasjas C-66/02: Itaalia *vs.* komisjon (EKL 2005, lk I-10901). Üldkohus järeldas nimetatud kohtuotsuse alusel vääralt, et aastatel 1994–2002 France Télécomi maksukoormus vähenes ja seda ei saanud kompenseerida nimetatud äriühingule aastatel 1991–1993 kohaldatud spetsiifiline maks.

40 Prantsuse Vabariik märgib samuti, et Üldkohus on vääralt tõlgendanud mõistet „soodustus", tõlgendades kitsendavalt seost, mis peab esinema asjassepuutuva maksustamiskorraga kehtestatud maksuvabastuse ja maksukohustuse vahel. Üldkohus oleks pidanud analüüsima seaduses 90-568 ette nähtud erandlikku korda tervikuna, eriti France Télécomile selle erandliku korraga antud võimalikke soodustusi ja tema üldisest maksuõigusest tulenevat ülisuurt maksukoormust.

41 Komisjon on seisukohal, et abi on võimatu „kompenseerida" erinevat laadi maksukohustusega, millel ei ole abiga mingit seost. See võimatus puudutab mitte ainult riigi ressursside, vaid ka antud soodustuse küsimust. Nimelt ei saa riigi ressursside saamata jäämine välistada selle kvalifitseerimist abiks seetõttu, et seda „kompenseerisid"

muud summad, mida maksti riigile muude kohustuste täimiseks. Kuna aastatel 1991–1993 kohaldatud maksustamiskorra ja alates 1994. aastast kehtima hakanud maksustamiskorra vahel puudus piisav seos, ei ole France Télécomi argumentatsiooni aluseks olev kompenseerimisteooria põhjendatud.

– Euroopa Kohtu hinnang

42 Arvestades poolte esitatud argumentatsiooni tuleb uurida, kas Üldkohus on rikkunud õigusnormi, otsustades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 218, et komisjon on selleks, et hinnata, kas France Télécom on saanud riigiabi EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, keeldunud vaidlusaluse otsuses õigustatult France Télécomi poolt aastatel 1991–1993 kindlasummalise maksuna tasutud summat pidamast tasaarveldatuks summaga, mille võrra see äriühing tulenevalt maksustamise erikorrast aastatel 1994–2002 maksu vähem maksis.

43 Üldkohus, kes nõustus sellega, et kui komisjon uurib, kas meede võib endast kujutada riigiabi, on tal õigus arvesse võtta soodustusega seotud spetsiifilisi kulutusi, otsustas siiski vaidlustatud kohtuotsuse punktis 207, et meetme kvalifitseerimist abiks ei välista see, et abisaaja suhtes on ette nähtud eraldiseisev ning spetsiifiline maksukohustus, mis ei ole esimesena nimetatud meetmega seotud. Üldkohtu see kinnitus põhineb EÜ artikli 87 lõikele 1 antud õigel tõlgendusel (vt 2. juuli 1974. aasta otsus kohtuasjas 173/73: Itaalia *vs.* komisjon, EKL 1974, lk 709, punkt 34), olenemata asjaolust, et ta viitab selles küsimuses ekslikult eespool viidatud Euroopa Kohtu 15. detsembri 2005. aasta otsusele Itaalia *vs.* komisjon.

44 Seega on Üldkohus õigusnormi rikkumata vaidlustatud kohtuotsuse punktis 208 tuvastanud, et Prantsuse Vabariigi ja France Télécomi selle argumendi põhjendatus, mille kohaselt viimase poolt aastatel 1991–1993 kindlasummalise maksuna ülemäära tasutud summa kompenseerib vahe, mille võrra ettevõtja aastatel 1994–2002 makse vähem maksis, sõltub aastatel 1991–1993 makstud kindlasummalise maksu objektiivsete tunnuste analüüsist ning sellest, kas seda maksu saab käsitada kulutusena, mis on France Télécomile tema suhtes alates 1994. aastast kehtinud maksustamise erikorrast tuleneva väidetava soodustusega olemuslikult seotud.

45 Tuleb märkida, et France Télécomile aastatel 1991–1993 kohaldatud maks määrati kindlaks eraldi parameetrite alusel võrreldes nendega, mida rakendati alates 1994. aastast maksustamise erikorra alusel. Need kaks maksurežiimi põhinesid nimelt erinevatel õiguslikel mudelitel ja toimimisparameetritel.

46 Nimelt, nagu tuleneb vaidlusaluse otsuse põhjendusest 17 ja vaidlustatud kohtuotsuse punktist 209, ei olnud France Télécom kohustatud talle aastatel 1991–1993 kohaldatud maksukorra alusel tasuma ühtki muud maksu peale kindlasummalise maksu. Selle maksu summat ei määratud kindlaks mitte ainult nende parameetrite alusel, millest lähtuti ettevõtlusmaksu kindlaksmääramisel, vaid see oli seotud ka kasumiga, mida see üksus jaotas riigile aastatel 1989 ja 1990. Samuti oli kindlasummaline maks ajutine.

47 Kuid vastavalt alates 1994. aastast tähtajatult kehtima hakanud maksustamise erikorrale kohaldati France Télécomile põhimõtteliselt üldisest maksuõigusest tulenevaid kõiki makse. Ettevõtlusmaksu tasus ta siiski üldise maksuõiguse erandiks oleva korra alusel, mida tuleb käsitada maksustamise erikorrana.

48 Neid asjaolusid arvestades tuvastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 213 õigesti, et kindlasummalist maksu ei saa pidada maksustamise erikorra kehtestamisega olemuslikult seotud kulutuseks, vaid pigem France Télécomi eriliseks maksustamiskorraks, mis oli kehtestatud 1994. aastale eelnenud aastate suhtes. Igal juhul, nagu märkis ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 215, ei ole ainult asjaolu, et nii kindlasummaline maks kui maksustamise erikord kehtestati mõlemad seadusega 90-568, tõenduseks, et France Télécomi maksustamine kindlasummalise maksuga aastatel 1991–1993 oli olemuslikult seotud maksustamise erikorra kehtestamisega alates 1994. aastast.

49 Järelikult on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 218 õigusnormi rikkumata järeldanud, et komisjon on õigustatult pidanud tasaarveldamatuks ühelt poolt France Télécomi poolt aastatel 1991–1993 kindlasummalise maksuna tasutud summat ja teiselt poolt summat, mille võrra see äriühing talle kohaldatud maksustamise erikorra alusel aastatel 1994–2002 maksu vähem maksis.

50 Lõpuks, isegi kui eeldada selle teesi õigsust, mille kohaselt France Télécomile kohaldatud maksustamiskord koosnes kahest teineteisest lahutamatust perioodist, millest esimene tõi kaasa ülemäärase ja teine alamäärase maksustamise, puudub vaidlus selles, et seadus 90-568 nägi ette, et alates 1994. aastast hakkab kehtima maksustamise erikord, mis on tähtajatu. See seadus ei kehtestanud mingit mehhanismi, mille alusel oleks saanud teha tasaarvestustehte perioodil 1991–1993 kindlasummalise maksuna tasumisele kuuluva summa ja alates 1994. aastast maksustamise erikorra alusel tasumisele kuuluva summa vahel. Nimetatud seadus ei võimalda seega kindlaks määrata hetke, millest alates oleks esimese korra alusel tasutud üleliigset maksusummat tulnud hakata teise korra alusel tasaarvestama. Nagu märkis ka kohtujurist oma ettepanek punktis 100, oleks kõnealune ülemääraselt tasutud maks teatud hetkest alates oma mõju kaotanud, millest tuleneks, et maksustamise erikorraga antaks France Télécomile paratamatult soodustus.

51 Teise väite esimese ja kolmanda osaga ei saa seega nõustuda. Järelikult tuleb see väide tervikuna tagasi lükata.

Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud õiguskindluse kaitse põhimõtet

52 France Télécomi apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud kolmas väide on jaotatud kaheks osaks.

Kolmanda väite esimene osa, mille kohaselt on rikutud õigusnormi seoses asjaoludega, mis võimaldavad tugineda õiguspärase ootuse kaitse põhimõttele

– Poolte argumendid

53 France Télécom väidab, et mis puudutab õigust tugineda õiguspärase ootuse kaitse põhimõttele, siis on Üldkohus vääralt piiranud võimaluse võtta arvesse teatud erandlikke asjaolusid ainult nende juhtudega, mil abist on teatatud. See, et käesolevas asjas sai soodustuse olemasolu kindlaks teha alles tagantjärgi maksustamise erikorraga mitteseotud asjaolude kujunemise alusel, ongi üks selline erandlik asjaolu.

54 France Télécom toonitab, et Üldkohus ei märkinud ära õigusakti, millest oleks tulnud teada anda, ega ka kuupäeva, millal seda oleks tulnud teha. Nimelt kui soodustus seisnes iga majandusaasta lõpus tuvastatud väiksemas maksukohustuses, oli võimatu kindlaks teha, millal tuli asjassepuutuvast maksustamiskorrast eelnevalt teatada.

55 France Télécom lisab, et Üldkohus on tähelepanuta jätnud fakti, et siseriikliku seadusandja tahe on üks elementidest, mida tuleb uurida selleks, et kindaks teha, kas äriühingul võis tekkida õiguspärane ootus, et võetud maksumeede on kooskõlas riigiabi reguleerivate õigusnormidega.

56 Komisjon meenutab, et abisaajast ettevõtjal saab üldjuhul abi seaduslikkuse suhtes õiguspärane ootus tekkida üksnes juhul, kui abi on antud EÜ lepingus ettenähtud menetlust järgides.

57 Ta väidab, et France Télécomile aastatel 1994–2002 kohaldatud maksustamise erikord oli erandlik ja valikuline riigi kehtestatud kord, mida kohaldati ettevõtjale, kes tegutseb konkurentsile ja liikmesriikidevahelisele kaubandusele avatud turgudel. Seega oleksid riigi ametiasutused pidanud sellele äriühingule kohaldatavast ettevõtlusmaksu erikorrast teatama enne kuupäeva, mil see maks muutus sissenõutavaks.

– Euroopa Kohtu hinnang

58 Kõigepealt tuleb meenutada, et teatamiskohustus on aluslepinguga riigiabi valdkonnas kehtestatud kontrollisüsteemi üks põhielemente. Selle süsteemi kohaselt on liikmesriigid kohustatud esiteks komisjonile teatama igast meetmest, millega nad

kavatsevad anda või muuta abi EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, ja teiseks vastavalt EÜ artikli 88 lõikele 3 mitte seda meedet rakendama enne, kuni nimetatud institutsioon on meetme suhtes teinud lõpliku otsuse.

59 Seega, arvestades komisjoni poolt riigiabi suhtes läbiviidava kontrolli kohustuslikku laadi, võivad abi saanud ettevõtjad abi seaduslikkuse suhtes õiguspärasele ootusele tugineda põhimõtteliselt vaid siis, kui abi andmisel on järgitud EÜ artiklis 88 ette nähtud menetlust, ja hoolas ettevõtja peab suutma üldjuhul kindlaks teha, kas seda menetlust järgiti. Eriti juhul, kui abi antakse komisjonile eelnevalt teatamata, mistõttu see on EÜ artikli 88 lõike 3 kohaselt ebaseaduslik, ei saa abisaajal sel momendil olla õiguspärast ootust, et abi andmine on nõuetekohane (vt 11. novembri 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-183/02 P ja C-187/02 P: Demesa ja Territorio Histórico de Álava *vs.* komisjon, EKL 2004, lk I-10609, punktid 44 ja 45 ning seal viidatud kohtupraktika).

60 Samuti otsustas Euroopa Kohus, et kui abist komisjonile ei teatatud, ei ole mingit tähendust komisjoni tegevusetusel seoses selle meetmega (vt eespool viidatud kohtuotsus Demesa ja Territorio Histórico de Álava *vs.* komisjon, punkt 52).

61 Käesolevas asjas puudub vaidlus selles, et asjassepuutuvast maksustamiskorrast, mis kehtestati seadusega 90-568, komisjonile ei teatatud.

62 Kuna France Télécom väidab, et teatamiskohustust ei olnud, sest abi andmist ei olnud tuvastatud, tuleb toonitada, et asjassepuutuva maksustamiskorra väidetav keerukus ega abimeetme perioodilisus ei vabasta liikmesriiki teatamiskohustusest ega tekita abi saanud ettevõtjale mingit õiguspärast ootust.

63 Mis puudutab selliste erandlike asjaolude asjakohasust, mille alusel võib tekkida – olenemata eelmises punktis esitatud seisukohast – õiguspärane ootus, et abi on antud nõuetekohaselt, siis piisab, kui märkida, et Üldkohus ei ole nende asjaolude hindamisel rikkunud ühtegi õigusnormi, uurides põhjalikult vaidlustatud kohtuotsuse punktides 263–269 kõiki argumente, mis talle selles küsimuses esitati.

64 Seega on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 270 õigesti järeldanud, et Prantsuse Vabariik ja France Telécom ei ole tõendanud niisuguste erandlike asjaolude esinemist, mis oleksid võimaldanud neil tugineda õiguspärase ootuse kaitse põhimõttele.

65 Tuleb asuda seisukohale, et kolmanda väite esimene osa ei ole põhjendatud.

Kolmanda väite teine osa, mille kohaselt on rikutud õigusnormi seoses õiguslike tagajärgedega, mis tulenevad ühest muust riigiabi valdkonnas tehtud komisjoni otsusest

– Poolte argumendid

66 France Télécom on seisukohal, et Üldkohus tõlgendas vääralt õiguslikke tagajärgi, mis tulenevad komisjoni 8. veebruari 1995. aasta otsusest La Poste kohta (EÜT C 262, lk 11, edaspidi „otsus La Poste").

67 France Télécom väidab, et see otsus on õigusakt, mis võib tekitada õiguslikke tagajärgi ja õiguspärase ootuse, et asjassepuutuv maksustamiskord on kooskõlas riigiabi valdkonna õigusnormidega.

68 Komisjon toonitab, et kuna maksustamise erikord on niisugune ettevõtlusmaksuga maksustamise režiim, millega kaldutakse kõrvale üldisest maksuõigusest, võidi sellega anda France Télécomile rahaline soodustus. Arvestades selle režiimi eripärasid, oleks tulnud sellest teatada hiljemalt enne kuupäeva, mil muutus sissenõutavaks selle äriühingu poolt 1994. aasta eest tasumisele kuuluv ettevõtlusmaks.

69 Komisjon on seisukohal, et abi valdkonnas läbi viidud mõni muu uurimismenetlus ei saa tekitada France Télécomile õiguspärast ootust temale kohaldatud spetsiifilise maksustamiskorra suhtes.

– Euroopa Kohtu hinnang

70 Nagu märgitud käesoleva kohtuotsuse punktides 59 ja 60, ei saa abisaaja üldjuhul tugineda õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet puudutavatele põhjendustele, kui asjassepuutuvast abist ei ole komisjonile teatatud.

71 Mis puudutab argumentatsiooni seoses otsusega La Poste, siis tuleb märkida, et see otsus ei sisalda mingit analüüsi France Télécomile kohaldatava ettevõtlusmaksu erandliku korra kohta. Seda arvestades sai Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 266 ainult märkida, et komisjon ei ole selle maksustamise erikorra suhtes

seisukohta võtnud ja seega ei teinud ta otsust selle kohta, kas seda korda saab või ei saa pidada abiks.

72 Argumendi kohta, et France Télécom võis tõlgendada konteksti, milles võeti vastu otsus La Poste, kui komisjoni seisukohavõttu asjassepuutuva maksustamiskorra suhtes, tuleb märkida, et Üldkohus lükkas selle argumendi õigusnorme rikkumata tagasi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 265–269.

73 Seega otsustas Üldkohus õigesti, et otsus La Poste ei sisalda ühtegi sellist asjaolu, millest võis France Télécomile tekkida õiguspärane ootus, et talle kohaldatav maksustamiskord on kooskõlas riigiabi valdkonna õigusnormidega. Järelikult ei ole kolmanda väite teine osa põhjendatud.

74 Arvestades eespool esitatud kaalutlusi tuleb kolmas väide tervikuna tagasi lükata.

Neljas väide, mille kohaselt puudub vaidlustatud kohtuotsuses põhjendus aegumise põhimõtet puudutavatele argumentidele antud vastuse kohta

Poolte argumendid

75 France Télécom meenutab, et Prantsuse ametiasutused selgitasid haldusmenetluses, et võimalik alamaksustamine aastatel 1994–2002 ei saa igal juhul olla tagasinõudmise esemeks, sest asjassepuutuv maksustamiskord kehtestati enam kui kümme aastat

tagasi. Määruse nr 659/1999 artiklis 15 on sätestatud, et komisjonil on õigus abi tagasi nõuda kümne aasta jooksul.

76 France Télécom leiab, et Üldkohus ei ole võtnud seisukohta talle esitatud aegumise põhimõtte teemal. Ta hoopis asendas selles küsimuses vaidlusaluse otsuse põhjenduse enda põhjendusega. Samuti ei ole vaidlustatud kohtuotsuses täpsustatud, milline on aegumistähtaja algusena käsitatav siduv õigusakt. Akt, millest alates aegumistähtaeg kulgema hakkas, oli aga seadus 90-568.

77 Prantsuse Vabariik märgib, et Üldkohus rikkus õigusnormi, otsustades, et asjassepuutuva abi aegumistähtaeg ei saanud hakata kulgema enne 1994. aastat. Kui mõönda, et erandlik maksustamiskord oli riigiabi, oli ainus siduv õigusakt, mille alusel sai asjassepuutuva meetme aegumistähtaja alguse kindlaks määrata, 2. juulil 1990 kehtima hakanud seadus 90-568. Prantsuse ametiasutustele 28. juunil 2001 teabenõude saatmisega otsustas komisjon avada France Télécomi maksustamise erikorra kohta esialgse uurimismenetluse. Selleks kuupäevaks oli aga abi tagasinõudmise tähtaeg möödunud.

78 Komisjon toonitab, et Üldkohus pidi lahendama ainult küsimuse, kas alates 1994. aastast kehtima hakanud ettevõtlusmaksu erikorraga France Télécomile antud abi oli aegunud. Seega ei saa nõustuda argumendiga, et Üldkohus asendas vaidlusaluse otsuse põhjenduse enda põhjendusega.

79 Komisjon täpsustab, et riigiabi valdkonnas kehtivad aegumisreeglid puudutavad abi tagasinõudmist. Abi on võimalik tagasi nõuda vaid siis, kui selle summa on kindlaksmääratav. Asjassepuutuva maksustamiskorra puhul sai selle summa kindlaks määrata tagantjärele aastase perioodi baasil.

Euroopa Kohtu hinnang

80 Aegumise põhimõtte osas tuleb meenutada, et vastavalt määruse nr 659/1999 artikli 15 lõikele 1 on komisjonil õigus abi tagasi nõuda kümne aasta jooksul. Sama artikli lõikes 2 on sätestatud, et tähtaja kulg algab päevast, mil abisaajale antakse ebaseaduslikku abi. Seega on nimetatud artiklis 15 viidatud aegumistähtaja kindlaksmääramisel otsustava tähtsusega aeg, mil abi reaalselt anti.

81 Nimetatud artikli 15 lõikest 2 tuleneb, et aegumistähtaja kulgema hakkamise kuupäeva kindlaksmääramiseks lähtutakse selles sättes abisaajale abi andmisest, mitte abikava vastuvõtmise kuupäevast.

82 Tuleb toonitada, et abi andmise kuupäeva kindlaksmääramine võib varieeruda sõltuvalt abi laadist. Näiteks võib juhul, kui mitmeaastase korra alusel tehakse mitu makset või antakse perioodilisi soodustusi, abi andmise õiguslikuks aluseks oleva akti vastuvõtmise kuupäeva ja selle kuupäeva vahel, mil ettevõtjatele tegelikult soodustus tehti,

olla oluline ajaline vahe. Sellisel juhul tuleb aegumistähtaja väljaarvutamisel pidada abi abisaajale antuks alles kuupäeval, mil see talle tegelikult anti.

83 Selles küsimuses on oluline meenutada, et komisjon täpsustas vaidlusaluse otsuse põhjenduses 49, et aegumistähtaeg hakkas kulgema igal aastal kuupäeval, mil France Télécomi poolt tasumisele kuuluv ettevõtlusmaks sissenõutavaks muutus.

84 Nimelt, nagu nähtub ka vaidlustatud kohtuotsuse punktist 320, hakkab aegumistähtaeg uuesti kulgema iga kord, kui soodustus tegelikult antakse – mis toimus käesoleval juhul igal aastal –, mistõttu aegumistähtaja kulgemine võib sõltuda viisist, kuidas on kindlaks määratud soodustus.

85 Kuna käesolevas asjas tuli abi andmine tuvastada erinevate maksumäärade alusel, mida kohaldati eri omavalitsusüksustes, mille territooriumil France Télécomil oli tegevuskoht, analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 323 ettevõtlusmaksu aastast maksustamisperioodi ja sellest tulenevaid tagajärgi.

86 Järelikult otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 324 õigesti, et kuna ettevõtlusmaksu tasuti igal aastal, ei saanud pidada abi antuks enne aastat 1994, kuna siis võeti vastu siduvad õigusaktid, mis võimaldasid esmakordselt tuvastada maksude maksmist väiksemas ulatuses.

87 Lisaks on Üldkohtu lähenemine kooskõlas määruse nr 659/1999 artikli 15 lõike 1 sõnastusega, millest tuleneb, et aegumistähtaeg on kehtestatud komisjoni õigusele abi tagasi nõuda.

88 Lõpuks, mis puudutab argumenti, mille kohaselt rikkus Üldkohus aegumise põhimõtte osas põhjendamiskohustust, siis nähtub väljakujunenud kohtupraktikast, et Üldkohus ei pea esitama ammendavat ning üksikasjalikku ülevaadet vaidluse poolte kõikidest arutluskäikudest. Põhjendus võib seega olla tuletatav tingimusel, et huvitatud isikutele näidatakse selles põhjused, miks kõnealused meetmed on võetud, ning et pädeval kohtul on piisavalt tõendeid oma kohtuliku kontrolli teostamiseks (vt Euroopa Kohtu 21. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-105/04 P: Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied *vs*. komisjon, EKL 2006, lk I-8725, punkt 72, ja 8. veebruari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-3/06 P: Groupe Danone *vs*. komisjon, EKL 2007, lk I-1331, punkt 46).

89 Tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 323 ja 324 selgitas Üldkohus oma hinnangut, mille ta andis ettevõtlusmaksu korra eripäradele, tuvastades seejärel nimetatud kohtuotsuse punktis 325, et määruse nr 659/1999 artiklis 15 ette nähtud aegumistähtaeg ei olnud 28. juunil 2001 ehk Prantsuse Vabariigile teabetaotluse saatmise päeval veel möödunud.

90 Seega tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus vastas õiguslikult piisavalt France Télécomi argumentidele aegumise põhimõtte kohta ning et ta ei ole rikkunud käesoleva kohtuotsuse punktis 88 meenutatud kohtupraktikast tulenevat põhjendamiskohustust.

91 Arvestades kõiki eespool esitatud asjaolusid, tuleb neljas väide tagasi lükata.

Viies väide, mille kohaselt on vaidlustatud kohtuotsuses õiguskindluse põhimõtte rikkumist puudutavate argumentide osas rikutud õigusnormi ning esitatud puudulik põhjendus

92 Viies väide, millele France Télécom oma apellatsioonkaebuse põhjenduses toetub, on jaotatud kaheks osaks.

Poolte argumendid

– Viienda väite esimene osa, mis puudutab põhjenduse puudumist ja õigusnormi rikkumist seoses sellega, et tagasinõutava abi suurust on võimatu kindlaks teha

93 France Télécom on seisukohal, et Üldkohus ei vastanud argumendile, mille kohaselt ei saa komisjon juhul, kui ta uurib soodustust, mille tegelikku summat on võimatu kindlaks teha, määrata selle soodustuse tagasinõudmist.

94 Ta järeldab sellest, et Üldkohus rikkus õiguskindluse põhimõtet, kuna võimalik tagasinõutav summa jääb hüpoteetiliseks ja tagasinõutava abi suurus ei saa põhineda ligikaudsetel hinnangutel.

– Viienda väite teine osa, mille kohaselt on puudulik põhjendus ja rikutud õigusnormi seoses hinnanguga, mis anti abi summa ligikaudse kindlaksmääramise meetoditele

95 France Télécom on seisukohal, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, otsustades vaidlustatud kohtuotsuse punktides 297 ja 305, et komisjon võis põhjendatult määratleda vahemiku, mille raamesse tagasinõutav abisumma jääb, Prantsuse ametiasutuste esitatud ligikaudsete andmete alusel, ja et seetõttu ei saanud tuvastada õiguskindluse põhimõtte rikkumist.

96 France Télécom selgitab, et Prantsuse ametiasutused ei edastanud vaidlusaluseid hinnanguid selleks, et määrataks kindlaks maksukohustuste vahe tegelik suurus perioodil 1994–2002. Need arvutused esitati selleks, et tõendada, et äriühingu võimalikku alamaksustamist sellel perioodil tasaarvestas tema ülemäärane maksustamine erandliku maksustamiskorra kehtima hakkamise esimestel aastatel, st aastatel 1991–1993.

97 Vastuses viienda väite kahele osale märgib komisjon, et õiguskindluse põhimõtet puudutavates hinnangutes tegi Üldkohus vaid järeldusi, mis tulenesid reast asjaoludest, mis olid esitatud Euroopa Kohtu 18. oktoobri 2007. aasta otsuses kohtuasjas C-441/06: komisjon *vs*. Prantsusmaa (EKL 2007, lk I-8887).

98 Komisjon leiab, et Üldkohus on kohaselt põhjendanud järeldust, mille kohaselt ei saa France Télécom väita, et õiguskindluse põhimõtet rikuti juba ainult seetõttu, et abisumma pidi olema selle tagasinõudmiseks täpne.

Euroopa Kohtu hinnang

99 Viienda väite kahte osa tuleb nende seotuse tõttu uurida koos.

100 Tuleb meenutada, et õiguskindluse põhimõte, mis on üks liidu õiguse üldpõhimõtetest, nõuab, et õigusnormid oleksid selged, täpsed ja ettenähtavate tagajärgedega, et huvitatud isikud saaksid liidu õiguskorraga reguleeritavates olukordades ja õigussuhetes nendest juhinduda (vt selle kohta 15. veebruari 1996. aasta otsus kohtuasjas C-63/93: Duff jt, EKL 1996, lk I-569, punkt 20; 7. juuni 2007. aasta otsus kohtuasjas C-76/06 P: Britannia Alloys & Chemicals *vs.* komisjon, EKL 2007, lk I-4405, punkt 79, ja 18. novembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-158/07: Förster, EKL 2008, lk I-8507, punkt 67).

101 Viienda väite toetuseks esitatud argumentatsiooni kohta tuleb märkida, et Üldkohus meenutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 301, et komisjoni hinnangul jääb abi summa vahemikku 798–1140 miljonit eurot. Kuna need arvud on piirideks, mille raames tuleb kindlaks määrata abi lõplik summa, otsustas Üldkohus, viidates muu hulgas eespool viidatud kohtuotsuse komisjon *vs.* Prantsusmaa punktidele 31–40, et vaidlusalune otsus sisaldab asjakohaseid andmeid, mis võimaldavad selle summa ilma ülemääraste raskusteta kindlaks teha.

102 Lisaks on oluline meenutada, et Euroopa Kohus otsustas eespool viidatud kohtuotsuse komisjon *vs.* Prantsusmaa punktis 29, et liidu õiguse ükski säte ei nõua, et komisjon, kes kohustab ühisturuga kokkusobimatuks tunnistatud abi tagasi nõudma, määraks kindlaks tagastatava abi täpse summa. Piisab sellest, kui komisjoni otsus sisaldab andmeid, mis võimaldavad otsuse adressaadil iseseisvalt ja ülemääraste raskusteta selle summa kindlaks teha (vt ka 12. oktoobri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-480/98: Hispaania *vs.* komisjon, EKL 2000, lk I-8717, punkt 25, ja 12. mai 2005. aasta otsus kohtuasjas C-415/03: komisjon *vs.* Kreeka, EKL 2005, lk I-3875, punkt 39).

103 Nii täpsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 302 ja 303, et see vahemik määrati kindlaks haldusmenetluses Prantsuse ametiasutuste esitatud andmete alusel, ja et komisjonil oli õigus nendele andmetele tugineda, sest nimetatud liikmesriik ei esitanud asjassepuutuva maksustamiskorra alusel France Télécomi saadud soodustuse täpselt väljaarvestatud summat.

104 Eeltoodut arvestades on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 305 õigesti järeldanud, et vaidlusaluses otsuses ei ole rikutud õiguskindluse põhimõtet.

105 Nendest asjaoludest tuleneb, et France Télécom ega Prantsuse Vabariik ei saa sellele põhimõttele tuginedes vastu vaielda ebaseaduslikult antud abi tagasinõudmisele (vt 15. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-148/04: Unicredito Italiano, EKL 2005, lk I-11137, punkt 104).

106 Seega on Üldkohus õigesti otsustanud, et vaidlusalune otsus ei ole ebaseaduslik seetõttu, et selles mainitakse ainult ligikaudne vahemik, mille raamesse jääb tagasinõutava abi summa.

107 Lisaks nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 301–305, et sellest ei puudu ka põhjendus seoses hinnanguga France Télécomi ja Prantsuse Vabariigi esitatud õiguskindluse põhimõtte rikkumise väitele.

108 France Télécomi apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud viies väide ei ole tulemuslik ja seetõttu tuleb kaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

109 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida sama kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse ka apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna France Télécom on kohtuvaidluse kaotanud, mõistetakse kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele temalt välja. Prantsuse Vabariik kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja France Télécom SA-lt.

3. Prantsuse Vabariik kannab ise oma kohtukulud.

Allkirjad